

Структурализам као правац се највише развио у Француској и то под утицајем оснивача модерне лингвистике Фердинада Де Сосира (1857-1913). Овај правац се јавио почетко шездесетих година у кругу француске младе интелигенције. Он је представљао својеврсну реакцију на дотадашњу философију егзистенције, посебно Сартровог обичаја и као такав структурализам је означио и прекид у континуитету грађанске философије која се бавила питањима субјекта и субјективности. Структурализам уопште означава се за мисаону поставку према којој се при проучавању неке области доспјева до истраживања њене апстрактне структуре, тј. до разјашњавања односа између њених појединачних дјелова.

Де Сосир је такође заслужан за лингвистку. Првенствено, поставља се питање, шта је предмет лингвистике. Ово питање је изузетно тешко. Де Сосир наводи пример: „Ако неко изговори француску ријеч *пи*, површни посматрач доћи ће у искушење да у томе види конкретан лингвистички предмет; али пажљивије испитивање показаће да ту постоје три или четири савршено различите ствари у зависности од начина посматрања: како глас, као израз једне мисли као одговарајућа ријеч латинском *pidum* итд. Рекло би се да тачка гледишта ствара предмет.“ Како год да посту, лингвистичка појава се стално појављује са два лица, која одговарају једно другом и која имају вриједност једно с другим. Потом Сосир поново даје примјер. „Слогови које артикулишемо су акустички утисци примљени преко уха, али гласови не би постојали без гласовних органа. Тако и једно *п* постоји само у споју ова два аспекта. Видимо да се језик не може свести само на гласове, нити се глас може одвојити од усне артикулације, и треба се обратити пажња на акустички утисак. Поставља се питање, даље, да ли је глас онај који чини говор. Не, он је само инструмент мисли и постоји само за себе. Такође, говор посједује индивидуалну и друштвену страну, и једна се не може замислити без друге. У сваком тренутку, он представља у исто вријеме и један утврђен систем и развој. У сваком тренутку, он је савремена институција и прозвод прошлости. Ми морамо приступити на терен језика и узети га као норму за све остале манифестације говора. Сосир поставља питање, шта је језик. Ми га не поистовјеђујемо са говором. Он је само један одређени, суштински дио говора. Такође представља и друштвени производ говорних способности, а и скуп неопходних конвенција, које је прихватило једно друштво, као би омогућило индивидуално вршење тих способности. Говор има много облика и различитих садржаја. Присутан у више области, у исто вријеме и физички и психички, он још увијек припада и области индивидуалног и области друштвеног. Не можемо га класификовати ни у једну категорију људских дјелатности, јер не знамо како да издвојимо његову јединицу. Језик је, напротив, цјелина за себе и принцип класификације.

„Није доказано да је функција говора, онаква каква се манифестује када говоримо, потпуно природна, тј. да је наш гласовни апарат направљен за говорење као што су ноге направљене за ходање“. Извјесна дефиниција онога што се назива артикулисаним говором могла би потврдити ту идеју. У латинском *articulus* значи „члан, дио, подјела у низу ствари“, у говору артикулација може означавати или подјелу говорног ланца на слоге или подјелу значењског ланца на значењеске јединице. Овде видимо да није у природи човјека њен изречени говор, већ способност да створи један језик, тј. систем различитих знакова који одговарају различитим идејама.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com